

vi maae finde et Middel til, at der strax fra 1ste April 1864 kan indtræde en anden Norm for Afciens Beregning.

H. Hage: Det har heller ikke været Forslagsstillernes Tanke, at den hidtil opkrævede Afciise skulde blive uforandret. Det hele er et Tidsspørgsmaal. Vil det være muligt for Indenrigsministeren, inden den 1ste April at blive enig med Havneraadet og Kommunalbestyrelsen? Naar Nødvendigheden er tilstede, tvivler jeg ikke paa, at man vil handle med en ganske anden Hurtighed, end dersom man havde god Tid for sig; her vil ganske vist det Tryk, der er tilstede, gjøre, at Forhandlingerne kunne fremmes saa hurtigt, at den nye Taxt kan indtræde til rette Tid. Vor Mening har været, at Rigsdagen ikke skulde godkjennde en Taxt, som den betragtede som ufuldkommen, og at der gaves Indenrigsministeren Myndighed til i Løbet af de 10 Aar at faae den forandret. Det er egentlig ikke Andet, end hvad selve Lovforslaget har givet ham, thi derefter kan nemlig Afciiseafgiften, inden de 10 Aar ere udløbne, ganske eller tildeels bortfalde. Der kan altsaa derefter skee Forandringer i Taxten, uden at Rigsdagen træder imellem. Man har altsaa ikke foreslaaet at give nogen større Myndighed end den, selve Lovforslaget gaaer ud paa; kun vil man ikke befatte sig med Enkelthederne i Taxten i Erkjendelse af, at man saa netop maatte forhale en Sag, som man har anseet det ønskeligt at fremme saa hurtigt som muligt. Jeg troer derfor ikke, at der kan være Noget at indvende imod, at Forslaget vedtages. Det, at man har troet, at burde behandle navnlig Bestindien som udenrigsk, er, som allerede anført, fremfaldt ved, at det i Reglen er værdifulde Ladninger, hvorom der er Spørgsmaal, og jeg troer, at der, da man forhandlede derom, har været forskjellige Meninger, om det var rigtigt, at Farten paa Bestindien blev betragtet som indenrigsk Fart.

Indenrigsministeren: Jeg vil blot bemærke, at, naar det til Slutningen i Lovforslaget hedder: „Naar Kjøbenhavns Havneraad og Kommunalbestyrelse deri ere enige, kan det ved Kongelig Anordning bestemmes, at Afciise-

afgiften forinden dette Tidspunkt ganske eller tildeels skal bortfalde“, da har Meningen dermed været, at Regjeringen skulde kunne nedsette enten alle Taxterne eller enkelte af dem, men ikke, at den skulde være bemyndiget til at forhøje enten dem alle eller enkelte af dem. Dette er altsaa ikke nogen Skattebevillingsret, men en Skatteestergivelsesret, hvilket jeg fra Rigsdagens Side maa ansee for at være langt mindre betænkeligt.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved

1) Forslag af H. Hage, H. H. Kayser og L. E. Larsen:

2det Stykke, Lin. 3—4, Ordene „samt... Besiddelse“ udgaae.

forkastedes med 51 Stemmer mod 5

2) Forslag af Samme:

3die Stykke, Lin. 3. Ordene „mindre betydelige“ udgaae.

vedtoges eenstemmig med 55 Stemmer.

3) Forslag af Samme:

4de og 5te Stykke affattes saaledes:

„Den hidtil i Kjøbenhavn erlagte Afciiseafgift kan opkræves indtil 1ste April 1874. Forandring i Taxterne kan foretages af Indenrigsministeren, naar Kjøbenhavns Havneraad og Kommunalbestyrelse deri ere enige.“

vedtoges med 38 Stemmer mod 24.

4) Lovudkastets eneste Paragraf, med de vedtagne Forandringer saalydende:

„Fra 1ste April 1864 bliver der af alle Skibe, som ankomme til eller afgaae fra Kjøbenhavns Havn, med den nedenfor nævnte Undtagelse til Havnen at erlægge en Afgift, der beregnes ved Indgaaende af Skibets Bestyning og ved Udgaaende af dets Drægtighed med følgende Beløb:

for Skibe i Indenrigsfart alene ved

Udgaaende 4 Skilling pr. Kommerceløst,